

Şehirler, doğup yaşanılan, kültürel ve sosyal ilişkiler kurularak, insani ve doğal çevreler edinilen yerler olarak düşünölmüştür. Zaman içinde o güzelim yerleşim yerleri hızla bozularak sıkıcı yaşam mahallerine dönüşmeye başlamış ve ruhundan uzaklaşmıştır. Başta şehri betonla özdeş görme vizyonsuzluğu olmak üzere;

- Yöneticilerin rant gözlüğüyle bakıp, her bir metrekaşe yerin değerinin yaşayanların canından kıymetli tutulması,

- Benden önceki yöneticiler tarafından da bozulmuş, ben artık istesem de düzeltemem vurdumduymazlığı,

- Yönetenlerin kendi dönemlerinde açılan yeni yerleşim alanlarında insan odaklı bir yapılaşma ve imar uygulaması yapmamaları,

- Yapılan yanlışların sadece kişinin kendi hayatını etkilemediğini, sonuçlarının çevreye ve diğer yaşayanlara da zarar verdiği gerçeğinin unutulması,

- Şeffaflık, özdenetim ve kontrol sisteminin oluşturulmaması sonucu, “istediğimi yaparım” düşüncesinin hakim olması,

- Yoğunlaşan nüfusa ve taşıta göre yeterli ortak kullanım alanları (spor alanları, yeşil alanlar, çocuk oyun alanları, parklar ve otoparklar... gibi) yaratılamaması,

- Sanatsal ve kültürel etkinliklere değer verilmeyerek kent kültürü ve aidiyeti oluşturulamaması gibi etkenler sonucu kentler Bu vizyonsuzluğun yarattığı boşluklara ek olarak, zavallı beton şehirlerimize bir darbe de “imar” affıyla vuruldu. Hayalet şehirden farkımız, terk edilmemiş olmasıdır.

İmar planları ve değişikliklerinin çoğu şehrin estetiğiyle çıkarlarına yönelik değil, siyasi çıkarlara göre yapıldığından şehirlerin dokuları yok edilmiştir.

Yönetenler, dilediklerini diledikleri gibi yaptıklarından ileride telafisi zor, hatta mümkün olmayan bir yapılaşma oluştu ve yaşayanların tepkisizliği de bunlara eklenince doğru yaptıklarına inandılar. Sadece arada bir istenmeyen doğal afetler (sel, deprem gibi) tepki veriyorlar ama insanlar bunlardan yine ders çıkarmıyorlar. İstanbul’da deprem toplanma alanlarının imara açılması, ormanlarının yok edilmeye başlanması... gibi.

Kendi şehrimize de bakacak olursak; Fatsa, gittikçe yeşilini yitirerek soğuk ve ruhsuz bir beton yerleşim merkezine dönüştürüldü ve sahil ilçesi olmasına rağmen gittikçe denizden koparılıp kırsal bir görünüm halini almaya başladı.

Sahilin hemen bir arka caddesinden ne denizi görmek, ne de havasını teneffüs etmek olanağı kalmadı. Şehir merkezinden denizi görebilmek için Hamlık, Şerefiye, Fatih, Kurtuluş, Dolunay gibi mahallelerin ortalarına çıkmak ya da düz alanlara yapılan zebella gibi çok katlı binaların yedinci, sekizinci... katlarında oturmak gerekiyor.

Bu sadece ilçemizle ilgili olmayıp yıllardır aynı zihniyetle yönetilen bütün şehirlerimizin sorunu olup temelinde, eğitim ve katılmış bir siyasi irade zayıflığının rolü bulunmaktadır.

Sağır ve dilsiz betonun kültürü kadar şehir olduğumuzdan, denizin mavisıyla doğanın yeşiline hasret kalır hale geldik...